

# РЕШЕНИЕ

№ 5377

гр. София, 17.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43**  
**състав,** в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Весела Цанкова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10518** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 68 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат С. И. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис № 4, срещу Заповед № 32863-3197/23.08.2024 г., издадена от Директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи /ГДНП-МВР/, с която на жалбоподателя е отказано снемане на полицейска регистрация №53103/15.07.2001г., извършена в 03 РУ-МВР- В.. В жалбата са релевиран доводи, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон, с оглед на което се иска отмяна на оспорения административен акт, претендират се сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат С., който моли съда да уважи депозираната жалба, като отмени оспорения административен акт. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът – Директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Р., която моли съда да отхвърли депозираната жалба като неоснователна и недоказана, по съображения изложени в представена писмена защита. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител. Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От представената по делото административна преписка се установява следното:

Със Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г. адресирано до Директора на ГДНП – МВР, от страна на И. С. Д. е заявено желание да бъде заличено „обработването на лични данни“, изброявайки регистрации, извършени в: 03 РУ-МВР – [населено място] - 011106; 02 РУ-СДВР - 022927; Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари – 0526; Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – 09216; СДВР РУ 07 – 102603; полицейска регистрация в РУ 03 В. – 53103; РУ С. – 0414; СДВР РУ 04 – 0604389; СДВР РУ 05 – 071407; СДВР РУ 03 – 092246; СДВР РУ 04 – 1004409; СДВР РУ 04 – 13418; СДВР РУ04 – 132021; СДВР РУ 09 – 306891; СДВР РУ 09 – 348191; СДВР РУ09 – 254097. Към заявлението от страна на И. С. Д. е приложена Заповед № 32863-3255/20.09.2021 г., издадена от Директор на ГДНП, с която е наредено да бъдат снети от всички информационни фондове на МВР полицейски регистрации № № 2177 от 28.05.2002 г. на СДВР РУ 09; № 7618 от 08.11.2002 г. на СДВР РУ 03; № 20166 от 11.12.2002 г. на СДВР РУ 05; № 374 ОТ 20.02.2006 г. на СДВР и № 2513 от 20.08.2010 г. на СДВР, извършени по отношение на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН] /включително и карти за полицейска регистрация, снимки, ДФ 13-96694/17-75664; ДФ 13-96695/17-76564; ДФ 13-96594/17-75564; ДФ 13-96594/17-75564; ДФ 13-96594/17-75564/ /л.37, л.80-81/.

С Решение рег. № 328605-58/25.07.2022 г., издадено от Директор на ГДНП по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г., депозирано от И. С. Д., е решено изтриване на личните данни на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН], обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със:

- извършител по ЗМ № 2927/10.09.2002 г. по описа на 02 РУ – СДВР за деяние по чл. 270, ал. 1 от НК;
- извършител по ЗМ № 2037/30.06.2004 г. по описа на 02 РУ – СДВР за деяние по чл. 346, ал. 1 от НК;
- извършител по ЗМ № 216/06.10.2009 г. по описа на ГДБОП за деяние по чл. 252, ал. 1 от НК;
- извършител по ЗМ № 2603/09.08.200 г. по описа на 07 РУ – СДВР за деяние по чл.346, ал. 1 от НК;
- задържане от полицейски орган на 22.01.2004 г., със Заповед рег. № 14/22.01.2004г. на РУ С.;
- задържане от полицейски орган на 29.01.2006 г., със Заповед рег.№389/29.01.2006г. на 04 РУ – СДВР;
- задържане от полицейски орган на 23.07.2007 г., със Заповед рег.№1407/23.08.2007г. на 05 РУ – СДВР;
- задържане от полицейски орган на 09.12.2009 г., със Заповед рег.№2246/09.12.2009г. на 03 РУ – СДВР;
- задържане от полицейски орган на 06.09.2010 г., със Заповед № 4109/06.09.2010 г. на 04 РУ – СДВР;
- задържане от полицейски орган на 06.12.2013 г., със Заповед рег.№418/06.02.2013г. на 04 РУ – СДВР;
- задържане от полицейски орган на 18.07.2013 г., със Заповед рег.№7021/18.07.2013г. на 04 РУ – СДВР;
- извършител по ЗМ № 3068/1991 г. по описа на 09 РУ – СДВР за деяние по чл. 195 от

НК;

- извършител по ЗМ № 3481/1991 г. по описа на 09 РУ – СДВР за деяние по чл. 252, ал. 1 вр. чл. 195, ал. 2 вр. ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, ал. 1 от НК;

- извършител по ЗМ № 2540/1997 г. по описа на 09 РУ – СДВР за деяние по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК.

С Решение рег. № 328605-58/25.07.2022 г., издадено от Директор на ГДНП по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г., депозирано от И. С. Д., е отказано изтриване на личните данни на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН], обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със:

- извършител по ЗМ № 1106/14.07.2001 г. по описа на 03 РУ – ОДМВР В. за деяние по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК;

- извършител по ЗМ № 26/05.05.2005 г. по описа на РДГП „Аерогари“ за деяние по чл. 316 от НК;

- наказателно производство по НОХД № 3730/2001 г. по описа на Районен съд – [населено място], 4-ти състав /л.46-51, административно дело № 7775/2022 г. по описа на АССГ/.

Решение рег. № 328605-58/25.07.2022 г., издадено от Директор на ГДНП е отделен индивидуален административен акт, издаден на основание чл. 29, ал. 1 от ЗМВР вр. чл. 3, т. 1, т. 3, б. „а“, т. 3, б. „б“, т. 5, б. „б“ от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. вр. чл. 56, ал. 2, предл. второ вр. чл. 45, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Закон за защита на личните данни /ЗЗЛД/ вр. чл. 56, ал. 6 вр. чл. 54, ал. 3, т. 1 и т. 3 от ЗЗЛД вр. Заповед № 81213-1111/08.10.2019 г. на Министър на вътрешните работи. Същото е оспорено по съдебен ред, за което е образувано административно дело № 7646/2022 г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 5919 от 21.05.2024 г., с което решението в частта на отказа за заличаване на данни е отменено и административната преписка е върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. С Решение № 349/15.01.2025 г., постановено по административно дело № 7856/2024 г. по описа на Върховен административен съд, решението на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд. В тази връзка е образувано административно дело № 608/2025 г. по описа на АССГ, насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 05.03.2025 г.

Във връзка с депозираното заявление за снемане на полицейска регистрация до Директор на ГДНП от Директор на ОДМВР – [населено място] е издадено Предложение с рег.№365р-25756/13.05.2022 г. относно: отказ от снемане на полицейска регистрация на И. С. Д.. В същото това предложение е отразено следното: И. С. Д. има извършена в Трето РУМВР В. полицейска регистрация № 53103/15.07.2001 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК – опит за взломна кражба от частен дом. Регистрацията е във връзка с ДП № 1106/2001 г. по описа на Трето РУ В., пр.пр. № 12018/2001 г. по описа на Районна прокуратура [населено място] за същото престъпление. ДП № 1106/2001 г. по описа на Трето РУ В. е образувано по сигнал на Т. М. /с жалбоподател в ИРПС – М. Д. М./. На 08.10.2001 г. в Районен съд – [населено място] е бил внесен обвинителен акт срещу И. С. Д.. Образувано е НОХД № 3370/2001 г. по описа на Районен съд [населено място]. С присъда, постановена по НОХД № 3730/05.12.2001 г. и влязла в законна сила от 05.01.2002 г., И. С. Д. е осъден за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, предл. второ, чл. 20, ал. 2 вр. чл. 18, ал. 1 и чл. 54 от НК. На И. С. Д. е наложено наказание

„Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, което на основание чл. 66 от НК е отложено с „изпитателен срок“ от четири години, считано от влизането в сила на присъдата на 05.01.2002 г. И. С. Д. е реабилитиран по право на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК, считано от 06.01.2006 г.

В тази връзка от страна на Директор на ОДМВР – [населено място] е изразено становище, че в случая не са налице предпоставките по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация на И. С. Д., поради което е предложено по подаденото от него заявление да бъде постановен отказ за снемане на полицейска регистрация №53103/15.07.2001 г. на И. С. Д., извършена в РУ 03 В. по ДП №1106/2001 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК.

В тази връзка е издадена Заповед рег. № 32863-2410/06.07.2022 г. на Директор на ГДНП, с която на И. С. Д. е отказано снемане на полицейска регистрация № 53103/15.07.2001 г., извършена в 03 РУ – МВР, [населено място].

Заповед рег. № 32863-2410/06.07.2022 г. на Директор на ГДНП е оспорена по съдебен ред. С Решение № 8225/11.06.2024 г., постановено по административно дело №7775/2022 г. по описа на АССГ, Заповед рег. № 32863-2410/06.07.2022 г. на Директор на ГДНП е отменена и административната преписка е върната на административния орган за ново произнасяне по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г. на И. С. Д. при съобразяване с дадените със съдебния акт задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона, а именно – административният орган на основание чл. 35 от АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая вр. чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при съобразяване текстовете на Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС.

Съобразно дадените указания от съда и след извършена проверка по случая е установено следното:

Полицейската регистрация на И. С. Д. е извършена за престъпление по чл. 195 от НК, за направен опит за взломна кражба от частен дом. Полицейската регистрация е във връзка с ДП № 1106/2001 г. по описа на Трето РУ В., пр.пр. № 12018/2001 г. по описа на Районна прокуратура [населено място] за същото престъпление. ДП № 1106/2001 г. по описа на Трето РУ В. е образувано по сигнал на Т. М. /с жалбоподател в ИРПС – М. Д. М./. На 08.10.2001 г. в Районен съд – [населено място] е бил внесен обвинителен акт срещу И. С. Д.. Образувано е НОХД № 3370/2001 г. по описа на Районен съд [населено място]. С присъда, постановена по НОХД № 3730/05.12.2001 г. и влязла в законна сила от 05.01.2002 г., И. С. Д. е осъден за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, предл. второ, чл. 20, ал. 2 вр. чл. 18, ал. 1 и чл. 54 от НК. На И. С. Д. е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година и шест месеца, което на основание чл. 66 от НК е отложено с „изпитателен срок“ от четири години, считано от влизането в сила на присъдата на 05.01.2002 г. И. С. Д. е реабилитиран по право на основание чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК, считано от 06.01.2006 г., с дата на получаване на сведението за справка за съдимост – 19.02.2021 г.

От страна на административния орган в хода на проверката е обсъдено, че осъждането с влязла в сила присъда, не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при настъпила реабилитация. Обсъдено е, че съгласно нормите на ЗМВР, полицейската регистрация е последица от извършване на противоправно деяние и привличане на лицето като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер. Посочено е, че извършеното престъпление е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ от една до

десет години, и че деянието не представлява маловажен случай.

В хода на проверката е разгледана настъпилата реабилитация по право на И. С. Д.. Същият е реабилитиран по право на чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК. Установено е, че в случая реабилитацията на Д. е настъпила след изтичане на определен срок от време и настъпването и не се свързва с преценка на други обстоятелства относно личността на дееца. Посочено е, че в тази насока е и съображение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Отделно е акцентирано, че реабилитацията също не фигурира сред лимитативно изброените основания за снемане на извършена полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, както и че в константната съдебна практика е възприето разбирането, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание за снемане на полицейска регистрация. Полицейската регистрация, съхраняването и обработката на лични данни, е последица не от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от извършване на противоправно деяние.

С оглед съображение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС, е посочено, че оправомощеният орган за произнасяне по искането на заявителя следва да се извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на И. С. Д. за извършената му полицейска регистрация. Счетено е, че степента на риск на лицето следва да бъде отчетена като елемент наред с естеството и тежестта на престъплението, конкретния контекст, в който е извършено, извършени разнородни престъпления, наличието на други производства /минали и настоящи/, миналото или профила на лицето.

От извършения анализ е прието за установено, че И. С. Д. е бил признат за виновен и осъден за това, че на 14.07.2001 г. в [населено място], в съучастие като съизвършител с неустановено лице чрез разрушаване на прегради здраво направени за защита на имот и използване на техническо средство, е направил опит да отнеме чужди движими вещи с намерение противозаконно да ги присвои, като деянието останало недовършено по независещи от волята му причини, след като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, е извършил престъпление от общ характер. От субективна страна деянието е извършено умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. От постановената присъда е установено, че деецът е съзнавал общественото опасен характер на деянието, признат е за виновен и е осъден за осъществено деяние.

От приобщена в хода на проверката електронна справка за съдимост рег.№240802005000329882 от 02.08.2024 г., е установено, че И. С. Д. е осъден по НОХД № 3730/2001 г. по описа на Районен съд – [населено място] за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, предл. второ от НК и по НОХД № С-110/2008 г., по описа на Софийски Районен съд /СРС/, НО, 103-ти състав. С присъда от 24.06.2010 г., постановена по НОХД № С-110/2008 г., СРС, НО, 103-ти състав, потвърдена с Решение от 15.12.2010 г., постановено по ВНОХД № С-587/2010 г. по описа на СГС, влязла в законна сила на 15.12.2010 г., И. С. Д. е признат за виновен в това, че на 03.05.2005 г. в [населено място] на ГКПП „Аерогара С.“ противозаконно си е служил с официален документ, български паспорт за задгранично пътуване, издаден за друго

лице, с цел да заблуди орган на властта, граничен полицаи, поради което и на основание чл. 318 вр. чл. 54 от НК, Съдът му е наложил наказание „Глоба“ в размер на 300.00 лв. /л.18-19/.

В хода на проверката от справка с приложена разпечатка от информационен фонд на МВР, е установено, че И. С. Д. е „Извършител“ по ЗМ № 1106/2001 г. на ОЗ РУ – В. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК и „Извършител“ по ЗМ №26/2005 г. по описа на РДГП „Аерогари“, за деяние по чл. 316 от НК. Отделно е установено, че И. С. Д. има и профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени седем АУАН и седем наказателни постановления по тях, и два фиша, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения, с наложените различни по размер глоби/санкции. Въпреки, че извършените административни нарушения от И. С. Д. са с по-ниска обществена опасност, е прието, че същите указват към трайно установено незачитане на правовия ред в държавата от негова страна /л.88-91/.

Направен е заключителен извод, че анализираните в хода на проверката данни, определят И. С. Д. като „рискова личност“ за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Акцентирано е, че съгласно съображение 68 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС, срокът на съхранение на данните от полицейската регистрация трябва да е подходящ. В конкретния случай и в резултат от направения анализ е прието, че към настоящия момент данните от полицейската регистрация на И. С. Д. се съхраняват в подходящ и разумен срок, с оглед целите, за които се обработват – противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установяват връзки между различни разкрити престъпления. Посочено е, че в случая от страна на административния орган не са установени нововъзникнали факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, заради която е била извършена полицейската регистрация на И. С. Д. под № 53103/15.07.2001 г. по описа на ОЗ РУ В. – ОДМВР В. и че данните за регистрацията следва да продължат да се обработват от МВР.

Издадена е Заповед № 3286з-3197/23.08.2024 г. на Директор на ГДНП, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 53103/15.07.2001 г., извършена в ОЗ РУ – ОДМВР В. на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН].

Заповедта е връчена на И. С. Д. лично и срещу подпис на 02.10.2024 г., за което по делото е представена разписка за нейното връчване /л.111/.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като *писмени доказателства*:

Представени от жалбоподателя:

1. Заверено копие на Решение № 8225/11.06.2024 г., постановено по административно дело № 7775/2022 г. по описа на АССГ; Удостоверение рег. № И-38414/13.12.2019 г., издадено от Национална следствена служба, съгласно което срещу И. С. Д. към м. Декември 2019 г. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства; Удостоверение рег. № И-32396/17.11.2021 г., издадено от Национална следствена служба, съгласно което срещу И. С. Д. към м. Ноември 2021 г. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства; Удостоверение рег. № FO-2308/2024 г./26.02.2024 г., издадено от Национална следствена служба, съгласно което срещу И. С. Д. към 26.02.2024 г. няма данни за обвинения по

неприключени наказателни производства; Удостоверение рег. № FO-13977/2024 г./10.12.2024 г., издадено от Национална следствена служба, съгласно което срещу И. С. Д. към 10.12.2024 г. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства; Свидетелство за съдимост, издадено от СРС, съгласно което И. С. Д. е неосъждан /л.115-122, л.125/.

Представени от ответника:

1. С молба от 19.11.2024 г. – заверено копие от писмо рег. № 513р-91224/26.10.2024 г. по описа на 04 РУ – СДВР и документи, удостоверяващи връчването на Заповед рег. № 3286з-3197/23.08.2024 г. /л.101-113/.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 211 от ЗМВР. Оспореният административен акт е връчен лично на жалбоподателя на 02.10.2024 г., а жалбата е депозирана чрез административния орган до Съда на 15.10.2024 г., видно от поставеното пощенско клеймо /л.16, л.111/.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В настоящето производство и съгласно разпоредбите на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, Съдът извършва проверка по законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по неговото издаване и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. Съгласно чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация полицейската регистрация се сема или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на Министър на вътрешните работи е възложено издаването на писмени заповеди за снемане и за отказ за снемане на полицейска регистрация на директора на ГДНП или на заместник-директорите на ГДНП. Оспорената заповед е издадена от Главен комисар А. И. – Директор на ГДНП при МВР, компетентен административен орган съобразно правомощията, предоставени със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на Министър на вътрешните работи /л.92/. Това правило е доразвито и регламентирано в чл. 21, ал. 2 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, съгласно която разпоредба - полицейската регистрация се сема или се отказва снемането ѝ с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазена е процедурата регламентирана в чл. 19, ал. 4 от Наредбата, като е извършена проверка и е изготвено съответното предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, съдържащо мотиви за отказ за снемане на регистрацията и приложени документи от извършената проверка по преписката. В оспорения акт са посочени относимите за случая факти, както и мотиви за постановения отказ. При постановяване на оспорения административен акт са спазени и дадените задължителни указания по тълкуване и

прилагане на закона с Решение № 8225/11.06.2024 г., постановено по административно дело № 7775/2022 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 28.06.2024 г., а именно – изложени са конкретни мотиви относно установеното в хода на извършената проверка, събрани са доказателства, въз основа на чиито анализ от страна на административния орган е прието, че все още е необходимо съхраняване на личните данни на жалбоподателя. Случаят и събраната в хода на проверката информация са обсъдени в контекста на Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС.

По отношение на материалния закон, съдът намира следното:

Правната регламентация на полицейската регистрация е уредена в чл. 68 от ЗМВР. Съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Чл. 68, ал. 2 от ЗМВР, определя, че полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон. Според ал. 3 на същата правна норма, за целите на полицейската регистрация полицейските органи: 1. събират за лицата личните им данни, посочени в чл. 18 от Закона за българските лични документи; 2. дактилоскопират и фотографират лицата; 3. изземват образци за ДНК профил на лицата. Чл. 68, ал. 4 от ЗМВР определя, че за извършване на действията по ал. 3, т. 1 съгласието на лицето не се изисква. Според чл. 68, ал. 5 от ЗМВР, лицата са длъжни да оказват съдействие, да не пречат и да не възпрепятстват полицейските органи при извършване на действията по ал. 3. При отказ на лицето действията по ал. 3, т. 2 и 3 се извършват принудително с разрешение на съдия от съответния първоинстанционен съд, на който е подсъдно престъплението от общ характер, за което е привлечено като обвиняем.

Съгласно нормата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

Редът за извършване и снемане на полицейската регистрация е законово определен с Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация. В чл. 2 от Наредбата е посочена легалната дефиниция на понятието „полицейска регистрация“, съгласно която: *„полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по чл. 3, която се осъществява при условията на Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ с цел превенция, предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и опазване на обществения ред“*. Чл. 2, ал. 2 от Наредбата, определя, че данните от полицейската регистрация се съхраняват в информационните фондове на МВР по чл. 27. Съгласно ал. 3 от същата норма, информационната дейност по тази наредба се осъществява от органите по чл. 5 по реда, определен в ЗМВР и подзаконовите нормативни актове, които регламентират информационната дейност в МВР.



Полицейската регистрация се извършва за всяко едно лице, привлечено в качеството на обвиняем за извършено престъпление от общ характер, независимо от предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. Разпоредбата на чл. 18 от Наредбата, определя, че полицейската регистрация се сменя след писмено искане на заинтересовано лице или по служебен ред. Съгласно чл. 19, ал. 1 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, снемане на полицейска регистрация се извършва след писмено мотивирано искане на регистрираното лице или на наследниците му. В ал. 2 на същата норма е определено, че към искането по ал. 1 задължително се прилагат документи, удостоверяващи наличие на основание по чл. 160, ал. 2 от ЗМВР. Според чл. 19, ал. 3 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, лицата с полицейска регистрация могат да подават документите по ал. 1 и 2 в структурите по чл. 5. Постъпилите документи се изпращат на структурното звено на МВР, в което е извършена регистрацията. Чл. 19, ал. 4 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, ръководителят на структурата по чл. 5, където е извършена регистрацията, разпорежда извършване на проверка, след което изпраща в ГДКП мотивирано предложение по чл. 21, ал. 1 с приложени към него документи по ал. 2 за издаване на писмена заповед за снемане или отказ за снемане на полицейската регистрация.

Писменото мотивирано искане за снемане на полицейска регистрация следва да бъде депозирано в структурите и звената по чл. 5, ал. 1 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, от регистрираното лице или от неговите наследници. Както се посочи по-горе, към депозираното искане следва да бъдат приложени документи, удостоверяващи наличието на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Съгласно цитираната по-горе нормативна разпоредба на чл. 19, ал. 3 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, депозираното искане за снемане на полицейска регистрация, ведно с приложените към нея документи се изпращат на структурното звено на МВР, в което е извършена регистрацията. След тяхното постъпване, ръководителят на структурата по чл. 5, където е извършена регистрацията, разпорежда извършване на проверка, след което изпраща в ГДКП мотивирано предложение по чл. 21, ал. 1 с приложени към него документи по ал. 2 за издаване на писмена заповед за снемане или отказ за снемане на полицейската регистрация. В хода на проверката се изискват допълнителни документи по служебен ред от прокуратурата, съда или друг компетентен орган, удостоверяващи наличието на основание по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, включително и справка за съдимост на регистрирания, а мотивираното предложение и комплектът документи се изпращат в ГДНП при спазване сроковете за извършване на проверка и издаване на индивидуален административен акт по АПК. Видно е, че в процесния случай такива документи са изискани от административния орган в хода на проверката относно установяване наличие на обстоятелства за снемане на полицейската регистрация.

Отделно в нормата на чл. 25, ал. 1 от ЗМВР, е регламентирано, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗМВР, органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. А, чл. 25, ал. 3 от ЗМВР, определя, че обработването на лични данни се осъществява при

условията и по реда на този закон, на Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г./, наричан по-нататък "Регламент /ЕС/ 2016/679" и на Закона за защита на личните данни. В разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗМВР е определено какви са правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. В ал. 2 на чл. 26 от ЗМВР, е изрично определено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Нормата на чл. 27 от ЗМВР, определя, че данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В нормата на чл. 1 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. е законово регламентирано, че с тази именно инструкция се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. В нормата на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. са посочени обстоятелствата, при чието настъпване се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

Както се посочи по-горе, от страна на ответника е спазена регламентираната процедура в Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация и Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. Следва да се има предвид, че настоящият съдебен състав споделя извода на административния орган, че в процесния случай не е налице нито едно от формално изброените в нормата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейска регистрация на жалбоподателя И. С. Д..

Безспорно от съществено значение в настоящия случай е Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 на СЕС, съгласно което чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да

задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Тълкуването на приложимите общностни норми, сторено с цитираното решение са задължителни за всички национални съдилища в Европейския съюз, когато разрешават правни спорове и се налага прилагането на тълкуваните от СЕС норми.

Друг безспорен и неоспорим факт е, че към настояща дата липсват данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл. 4, § 1, б. в) и д) на Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г., съобразно които (в тази връзка и съображение /26/ от Директивата), администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Съгласно т. 70 вр. т. 45 от решението на СЕС по дело C-118/2022, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва - в съответствие с чл. 4, § 1, букви в) и д) от тази директива и в светлината на чл. 52, § 1 от Хартата, в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо с оглед целите, дали основание за обработването им. Съгласно даденото тълкуване на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

От съществено значение в съображенията на СЕС е именно задължението на полицейския орган - администратор на лични данни, съхраняващ лични данни, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо. Съгласно т. 59 от решението на СЕС по дело C-118/2022 г., понятието „умишлено престъпление от общ характер“ е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им /в този смисъл решение от 26.01.2023 г., Министерство на вътрешните работи /Регистрация на биометрични данни от полицията C-205/21, EU:C:2023:49, т.129/. Съгласно т. 6 от решението на СЕС по дело C-118/2022 г., всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащи в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел /в този смисъл по аналогия становище 1/15/Споразумение PNR ЕС – К./, от 26.07.2017 г.,

EU:C:2017:592, т.205/. В тази връзка с решението на СЕС по дело C-118/2022 г. е прието, че именно поради това, съхранението на тези данни не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в чл. 4, § 1, б. „в“ от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с чл. 4, § 1, б. „д“ от Директива 2016/680. В тази връзка с решението на СЕС по дело C-118/2022 г. е уточнено, че действително, реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато, обаче, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индигия, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на общественения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение. С решението на СЕС по дело C-118/2022 г. е изрично посочено, че принципът на пропорционалност, уреден в чл. 52, § 1 от Хартата, предполага по-конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните права /в този смисъл решение от 22 ноември 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т.66/. Съгласно т. 66 от решението на СЕС, в случая съхранението на лични данни в процесния полицейски регистър включва биометрични и генетични данни. В тази връзка е подчертано, че с оглед на значителните рискове, свързани с обработването на такива чувствителни данни, за правата и свободите на субектите на данни, по-специално в контекста на задачите на компетентните органи за целите, посочени в чл. 1, § 1 от Директива 2016/680, особената важност на преследваната цел трябва да се прецени въз основа на съвкупност от релевантни фактори. Сред тях по-специално са фактът, че обработването обслужва конкретна цел във връзка с предотвратяването на престъпления или заплахи за обществената сигурност с определена степен на тежест, наказването на такива престъпления или защитата срещу такива заплахи, както и конкретните обстоятелства, при които се извършва това обработване /решение от 26.01.2023 г., Министерство на вътрешните работи /Регистрация на биометрични и генетични данни от полицията, C-205/21, EU:C:2023:49, т.127/.

Следователно извършването на проверка в горепосочения смисъл по своята същност е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на чл. 68 от ЗМВР. Това означава, че в хода на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в чл. 19 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, действия, следва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1 - т. 5 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни,

свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице /субект на данни/ и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, включително правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация /в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело C-118/2022 г. на СЕС, ECLI:EU:C:2024:97/, но в контекст на равновесието между обществен интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Съгласно т. 70 от решението по дело C-118/2022 г. на СЕС, член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите – членки да решат дали да определят срокове за изтриването на посочените данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. От т. 45 на решението по дело C-118/2022 г. на СЕС, обаче следва, че за да са „подходящи“, сроковете за такава периодична проверка трябва в съответствие с чл. 4, § 1, б. „в“ и „д“ от тази директива в светлината на чл. 52, § 1 от Хартата – в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. По припомнените в предходната точка съображения, обаче подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимостта, следва да бъдат обективирани в крайният административен акт, с който приключва производството по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, а именно заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, и да са част от мотивите на органа за издаване на административен акт. В процесния случай от извършената проверка не се установяват налице факти и обстоятелства, които да водят до извод, че жалбоподателят е рискова личност за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществен ред. Отделно и не без значение е, че в хода на проверката не са установени данни за извършени престъпни деяния от страна на жалбоподателя, обстоятелството, че спрямо същия има издадени фишове и наказателни постановления по ЗДвП не е мотив за продължаване на полицейската регистрация на лицето. Нещо повече установените по ЗДвП нарушения са предмет на административно – наказателно производство, за същите се предвижда налагане на административни наказания. Следователно този вид нарушения не могат да се приемат за доказателство, удостоверяващо, че жалбоподателят има трайно установени престъпни навици, тъй като същите не представляват „престъпление“ по смисъла на Наказателния кодекс. Отделно престъпното деяние, за което жалбоподателят е осъден /и за което се иска снемане на полицейската регистрация/ е извършено преди повече от 20 години, наложеното

наказание е изтърпяно от жалбоподателя, същият е реабилитиран. Вярно е, че срещу него има също издадена друга присъда, но със същата му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 300.00 лева.

В оспорената заповед, установеното в хода на проверката не е изцяло съобразено с решението по дело С-118/2022 г. на СЕС, липсват мотиви относно „подходящите срокове“, визирани в т. 70 от решението по дело С-118/2022 г. на СЕС, респективно извършени ли са от жалбоподателя умишлени престъпления от общ характер след 2006 г., които да обосновават продължаване полицейската му регистрация, конкретно свързана се деянието, извършено в [населено място]. Както се посочи по-горе, от страна на административния орган са спазени дадените задължителни указания на Съда за извършване на проверка по случая, но издадения и оспорен в настоящето производство административен акт страда от липса на мотиви в частта относно „подходящия срок“ и необходимостта за съхранение на съответните данни.

Мотивите на административния орган в този смисъл не могат да се заместят от Съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на административния акт, поради което липсата им в оспорената заповед, е нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, и е самостоятелно основание за отмяна на оспорената Заповед № 3286з-3197/23.08.2024 г. на Директор на ГДНП. Административната преписка по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г. на И. С. Д. следва да бъде изпратена на компетентния административен орган за произнасяне с мотивиран акт при спазване указанията по прилагане и тълкуване на закона, дадени с настоящия съдебен акт.

При така установеното, съдът намира издадената заповед за неправилна и незаконосъобразна, поради което жалбата като основателна и доказана следва да бъде уважена.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в общ размер на 1 010 лв. /хиляда и десет лева/, от които 1 000.00 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение и 10.00 лв. за заплатена държавна такса. Съдът намира отправеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за неоснователно с оглед характера и предмета на делото.

***Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 - ти състав,***

## **Р Е Ш Е Н И Е:**

**ОТМЕНЯ** по жалба на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат С. И. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис № 4, Заповед № 3286з-3197/23.08.2024 г., издадена от Директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е отказано снемане на полицейска регистрация № 53103/15.07.2001 г., извършена в 03 РУ-МВР- В...

**ИЗПРАЩА** административната преписка по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г. на И. С. Д. за снемане на полицейска регистрация на административния орган за произнасяне с мотивиран акт при спазване указанията по прилагане и тълкуване на закона, дадени с настоящия съдебен акт.

**ОСЪЖДА** Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на И. С. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат С. И. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, офис № 4, 1 010.00 лв. /хиляда и десет лева/, представляващи съдебно - деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България.

**СЪДИЯ:**